

[J. O. Krag.]

var slut? Havde man fået rettet valutaen op? Nej, man havde fået et rekordagtigt underskud på valutaen.

Jeg synes altså ikke, at erfaringerne fra statsministerens og denne regerings arbejde med de økonomiske problemer er de allerbedste — så har jeg i hvert fald ikke været for streng i formuleringen af min dom.

Hvad er situationen i dag? Fortsatte underskud på handelsbalancen, nye prisopgange. Jeg læser i dag i det ledende regeringsblad, at prisopgangen nu har taget en vending, så man regner med to dyrtidsportioner til efteråret. Men det kan selvfølgelig være det pågældende blad, der tager fejl. Vi har haft en kortvarig opgang i obligationskurserne, der er slået ned igen.

Nu sagde statsministeren i den tale i Århus i går, jeg før henviste til, at vi må regne med, at produktionsopgangen for indeværende år vil blive på ca. 4 pct., altså lavere, end vi har haft det før. Vi får altså også lavere produktion. Af disse 4 pct. skal der disponeres over 1 pct. til forbedring af betalingsbalancen. Der skal disponeres over 2 pct. til øgede offentlige udgifter — det tror jeg finansministeren har erfaret med interesse; i hvert fald er der nogle af hans partifæller, der har gjort det — og resten skal så gå til — ja, hvad skal resten gå til? Der er 1 pct. tilbage. Skal den gå til privat forbrugsforøgelse eller til det private erhvervslivs investeringer? Hvis der er nogen, der oven på det regnestykke kommer til det resultat, at der vist ikke bliver ret meget til privat forbrugsudvidelse i 1970, og hvis nogle lønmodtagere — det er jo ikke altid lønmodtagerne, der får mest — skulle komme til det resultat, at der måske slet ikke bliver noget til dem i 1970, så synes jeg ikke, man kan fortænke dem i det; regnestykket kunne tyde i den retning.

Jeg ved ikke, om det var rigtigt, hvis jeg opfattede statsministerens tale på den måde, at man nu vil afvise alt, hvad oppositionen er kommet med her i dag. Jeg hå-

ber det ikke. Jeg håber, at vi nu får at høre udtalelser fra regeringen, der giver udtryk for, at man er rede til at forhandle om de positive forslag, oppositionen har lagt frem. Jeg kan også sige, hvis jeg må give statsministeren et råd — hvad man nu end mener om socialdemokratisk politik, må man dog erkende, at jeg har en lille smule erfaring fra statsministerens stol — at man bør gå ind for en positiv forhandling om de forslag, der er stillet, med henblik på deres gennemførelse.

Til sidst en enkelt bemærkning til den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, der mente, at når vi kom med disse forslag, var det såmænd bare, fordi socialdemokratiet og fagbevægelsen var blevet uenige. Men sådan er det ikke. Den debat, vi har i dag, er langt snarere affødt af, at der i vide kredse i dette land er en utryghed ved regeringens økonomiske politik, fordi man synes, at regeringens økonomiske politik; i hvert fald på visse områder, er alt for konservativ. Jeg tror, det er en fornemmelse, der findes hos mange andre end oppositionspartiernes tilhængere. Jeg tror, den findes mange steder i erhvervslivet, hos håndværksmestre, i landbruget — og jeg tror næsten også hos en ganske stor del af det radikale venstres vælgere.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg vil gerne allerførst sige, for at få det til side, at det af det ærede medlem hr. Sigs-gaard stillede dagsordensforslag kan regeringen ikke modtage. Så skal jeg i øvrigt ikke gøre flere bemærkninger til hr. Sigs-gaard, for et parti, der den ene dag stiller forslag om støtte til ungdommens uddannelse på ca. 6 milliarder kr. og få dage efter vender sig med harme imod, at de erhvervsaktive aldersgrupper skal finde sig i, at de af deres realløn skal afgive noget til stigende skatter, kan man rent faktisk ikke tage særlig alvorligt.

Derefter vil jeg vende mig til de bemærkninger, der er kommet fra nogle af ordførerne. Jeg vil allerførst sige til hr. Aksel